

OPINIONS SOBRE LA PERSONALITAT ARTÍSTICA DE VICENÇ BOU i GELI I LA SEVA APORTACIÓ A LA SARDANA

En Vicenç Bou, amb les seves arrauxades melodies dotades d'una exuberant vitalitat i un optimisme esclatant, va marcar nous camins a la sardana, que en ales de la seva inspiració va cobrar un impuls dinàmic difícil de trobar en els seus antecessors. La sardana ingènua i bucòlica, romàntica i sentimental, es transforma en una dansa que electrifica les multituds: el ritu és superat pel ball.

(...) Ell es va limitar a imprimir un segell característic a una transformació del sentit popular patent des de feia anys. En tot cas no representa en aquest sentit més que la culminació del mateix procés evolutiu que temps enrera ja havia portat al poble a arraconar de les nostres places el semilitúrgic contrapàs desbancant-lo per la sardana llarga, menys severa i austera.

És així com al ritme de la vida i els costums –derivacions remotes de la nova ideologia implantada per la Revolució Francesa–, la música de la sardana esdevé més moguda, a remolc dels balls d'importació de l'època, sobretot de la polca, que és el que causa més estralls a la sardana. Com a obligada i lògica conseqüència, el primitiu pas de la sardana es va estilitzant i en la mecànica del ball la línia horitzontal tendeix a substituir-se per la vertical: la parsimònia del moviment oscil·latori secular cedeix el pas al punteig que fa perdre als peus el contacte amb el sòl.

Bou no fou un idealista de la sardana, sinó simplement un intuïtiu que no va pretendre mai dogmatitzar, ni crear escola. Com un aucell, cantava lliurement tal com la naturalesa l'havia dotat (...).

A més, s'ha d'agrair la seva extraordinària aportació a la sardana, ja que és indubtable que ha desvetllat més cors de sardanistes ell que cap altre compositor. Malgrat tots els prejudicis, qui és que honradament podria dir que resta indiferent a l'íntima commoció que com produïda per un misteriós corrent magnètic es trasllueix col·lectivament en una plaça quan la cobla llença a l'espai les vibrants notes inicials d'una "Llevantina"?

LLUÍS ALBERT, En l'homenatge a Vicenç Bou

* * *

La música de Bou era fàcil, espontània, fresca com la brisa. Per això va estar de moda entre els reticents qualificar-la de dolenta. Una música simple, eficaç, cantadora, balladora i saltadora, ègloga, (...).

(...) com a motor i agent propulsor del ritme i de l'espectacle en un prat o una rambla de poble, que integren el seu propi element, i executada per només onze músics, prefereixo –i amb mi tota la gent senzilla i

de bona voluntad- una lleu, sentida, ballable, recordable i saltadora sardana de Vicenç Bou, (...).

C. FAGES DE CLIMENT, Bou i Garreta
(traduït de "La Vanguardia" del 13 de gener de 1962)

* * *

Si Garreta i Morera escriviren, tècnicament parlant i dintre l'esperit de la música, les millors sardanes, Bou i Vicens han escrit les més universalment populars. La seva escriptura és considerada fascinant i irresistible. Decanten el cos i l'esperit cap a un dionisisme franc i explícit. Gràcies principalment a aquests vells homes, l'àrea de la sardana s'ha eixamplat considerablement. Han fet ballar tothom, fan ballar tothom, converteixen l'espectador de passiu en actiu. Les seves sardanes han contribuït a la formació de la manera moderna de ballar-les (...).

JOSEP PLA, La festa,
dins Llagosta i pollastre